

“मीठे बच्चे- यस शरीररूपी कपडालाई यहाँ नै छोड्नु छ, त्यसैले यसबाट ममत्व मेटाइदेऊ, कुनै पनि मित्र सम्बन्धी याद नआओस्।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूमा योगबल हुन्छ, उनीहरूको लक्षण के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूलाई कुनै पनि कुराले अलिकति पनि आघात पर्दैन, कहीं पनि लगाव हुँदैन । मानौं, आज कसैले शरीर छोड्यो भने पनि दुःख हुन सक्दैन, किनकि उनले जान्दछन्- ड्रामामा उसको यत्ति नै पार्ट थियो । आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को शरीर लिन्छ ।

ओम् शान्ति । यो ज्ञान धेरै गुप्त छ, यसमा नमस्ते पनि गर्नु पर्दैन । दुनियाँमा नमस्ते अथवा राम-राम आदि भन्दछन् । यहाँ यी सबै कुरा चलन सक्दैन किनकि यो एक परिवार हो । परिवारमा एकले अर्कालाई नमस्ते वा गुडमर्निङ्ग गरोस्- त्यत्ति सुहाउँदैन । घरमा त खानपिन गर्‍यो, अफिसमा गयो, यो चलिरहन्छ । नमस्ते गर्ने आवश्यकता हुँदैन । गुडमर्निङ्गको चलन पनि युरोपियनहरूद्वारा निस्केको हो । नत्र भने पहिला केही चलन थिएन । कोही सतसङ्गमा आपसमा मिल्दा नमस्ते गर्छन्, पाउ पछिन्छन् । यो पाउ आदि पर्नु नम्रताको लागि सिकाउँछन् । यहाँ त तिमी बच्चाहरू देही-अभिमानी बन्नु छ । आत्माले आत्मालाई के गर्छ र ? फेरि पनि भन्नु त पर्ने हुन्छ नि । जसरी बाबालाई भनिन्छ- बाबा नमस्ते । अनि बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- मैले साधारण ब्रह्मा तनद्वारा तिमीलाई पढाउँछु, यिनीद्वारा स्थापना गराउँछु । कसरी ? त्यो त जब बाबा सम्मुख हुनुहुन्छ तब सम्भाउनु हुन्छ, नत्र भने कसैले कसरी बुझ्न सक्छन् । बाबाले सम्मुख बसेर सम्भाउनुहुन्छ अनि मात्र बच्चाहरूले बुझ्दछन् । दुवैलाई नमस्ते गर्नु पर्छ- बापदादा नमस्ते । बाहिरकाले यदि यो कुरा सुने भने अल्मलिन्छन्- यो के भन्छन् ‘बापदादा’ । डबल नाम पनि धेरै मानिसहरूको हुन्छ नि । जस्तै लक्ष्मी-नारायण अथवा राधेकृष्ण... पनि नाम छन् । यो त मानौं स्त्री-पुरुष एकै भए । तर यहाँ त हुनुहुन्छ बापदादा । यी कुरालाई तिमी बच्चाहरूले मात्र बुझ्न सक्छौ । अवश्य पनि बाबा महान् हुनुहुन्छ । त्यो नाम डबल छ तर हो त एक जना । फेरि दुईवटा नाम किन राखेका हुन् ? अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो गलत नाम हो । बाबालाई अरू त कसैले पनि पहिचान गर्न सक्दैनन् । तिमीले भन्दछौ- नमस्ते बापदादा । बाबाले फेरि भन्नुहुन्छ नमस्ते जिस्मानी रूहानी बच्चाहरू, तर यति लामो त सुहाउँदैन । शब्द त ठिकै हो । तिमी अहिले जिस्मानी (दैहिक) बच्चा पनि हो भने रूहानी पनि हो । शिवबाबा सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ र फेरि प्रजापिता पनि अवश्य छन् । प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान भाइ-बहिनी हुन् । प्रवृत्तिमार्ग हुन्छ । तिमी हो सबै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू । ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू भएपछि प्रजापिता पनि सिद्ध हुन्छ । यसमा अन्धश्रद्धाको कुनै कुरा छैन । भन, ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरूलाई बाबाद्वारा वर्सा मिल्छ । ब्रह्माबाट मिल्दैन, ब्रह्मा पनि शिवबाबाका बच्चा हुन् । सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा, विष्णु, शंकर- यी हुन् रचना । यिनीहरूका रचयिता हुनुहुन्छ शिव । शिवका लागि त कसैले भन्न सक्दैन- यिनको रचयिता को ? शिवको रचयिता कोही पनि हुँदैन । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर यी हुन् रचना । यिनीहरूभन्दा पनि माथि हुनुहुन्छ शिव, सबै आत्माहरूका पिता । यदि रचयिता हुनुहुन्छ भने फेरि प्रश्न उठ्छ- कहिले रचना गर्नु भयो ? होइन, यो त अनादि हो । यतिका आत्माहरूलाई कहिले रचना गर्नु भयो ? यो प्रश्न उठ्न सक्दैन । यो ड्रामा अनादि रूपमा चलिरहन्छ, बेअन्त छ । यसको कहिल्यै अन्त्य हुँदैन । यी कुरा तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार सम्झन्छन् । यो धेरै सहज छ । एक बाबा सिवाय अरू कसैसँग लगाव नहोस्, चाहे कोही मरून् वा बाँचून् । गायन पनि छ- अम्मा मरे तो भी हलुवा खाना... । मानौं कोही पनि मर्छ, चिन्ताको कुरा छैन किनकि यो ड्रामा अनादि बनेको छ । ड्रामा अनुसार उसलाई यतिबेला जानु नै थियो, यसमा गर्ने के सकिन्छ र ? अलिकति पनि दुःखी हुनु छैन । यो हो योगबलको अवस्था । नियमले भन्दछ- अलिकति पनि आघात पर्नु हुँदैन । सबै कलाकार हुन् नि । आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहन्छन् । प्यारा बच्चाहरूलाई यो ज्ञान मिलेको छ ।

बाबासँग भन्दछन्- हे परमपिता परमात्मा आएर हामीलाई लैजानुहोस् । यतिका सबै शरीरको विनाश गराएर सबै आत्माहरूलाई साथमा लैजानु, यो त धेरै कठिन काम हो । यहाँ कोही मर्‍यो भने १२ महिनासम्म रोइरहन्छन् । बाबाले त यति धेरै आत्माहरूलाई लैजानुहुन्छ । सबैका शरीर यहीं छुट्छन् । बच्चाहरूलाई थाहा छ- महाभारत लडाईं भएपछि लामखुट्टे जसरी जानेछन् । प्राकृतिक प्रकोप पनि आउनेछ । यो सारा दुनियाँ परिवर्तन हुन्छ । अहिले हेर बेलायत, रशिया आदि कति शक्तिशाली छन् । सत्ययुगमा यी सबै कहाँ थिए र ? दुनियाँमा यो पनि कसैको बुद्धिमा

आउँदैन- हाम्रो राज्यमा यी कोही पनि थिएनन् । एउटै धर्म, एउटै राज्य थियो, तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार छन् जसको बुद्धिमा यो कुरा राम्ररी बस्दछ । यदि धारणा भएको भए त्यसको सदैव नशा चढिरहन्थ्यो । कसैलाई नशा धेरै मुश्किलले चढ्छ । मित्र सम्बन्धी आदि सबैबाट याद निकालेर एक बेहदको खुशी रहिरहोस्, बडो कमाल हो । हो, यो पनि अन्त्यमा हुनेछ । अन्त्यमा नै कर्मातीत अवस्था हुनेछ । शरीरको पनि भान टुट्छ । पुग्यो, अब हामी जान्छौं, यो सामान्य कुरा जस्तै हुनेछ । जसरी नाटक खेल्नेहरू नाटक खेलेपछि घर जान्छन् । यो देहरूपी कपडा त तिमीले यहाँ नै छोड्नु पर्छ । यो कपडा यहीं लिन्छौ, यहीं छोड्नु पर्छ । यी सबै नयाँ कुरा तिम्रो बुद्धिमा छ, अरू कसैको बुद्धिमा छैन । अल्फ र बे । अल्फ हुनुहुन्छ सबैभन्दा माथि । भन्दछन्- ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश, विष्णुद्वारा पालना । ठिक छ, तर शिवबाबाको के काम हो ? उच्चभन्दा उच्च शिवबाबालाई कसैले पनि चिन्दैनन् । भन्दछन्- उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । यो सबै उहाँकै रूप हो । सारा दुनियाँको बुद्धिमा यो कुरा पक्का भएको छ, त्यसैले सबै तमोप्रधान बनेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- सारा दुनियाँको दुर्गति भएको छ । फेरि म नै आएर सबैलाई सद्गति दिन्छु । यदि सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने के सबै भगवानै भगवान् हुन् त ? एकातिर भन्दछन् सबै भाइ भाइ, फेरि भन्दछन् सबै पिता नै पिता, बुझ्दै बुझ्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बेहदका पिताले भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो विकर्म विनाश हुनेछ । तिमीले यी दादा वा मम्मालाई पनि याद गर्नु छैन । बाबाले त भन्नुहुन्छ- न मम्मा, न बाबा, कसैको पनि केही पनि महिमा छैन । शिवबाबा नभए यी ब्रह्माले पनि के गर्थे ? यिनलाई याद गरेर के होला ! हो, तिमीले जान्दछौ- यिनीद्वारा हामीले वर्सा लिइरहेका छौं, यिनीबाट होइन । यिनले पनि उहाँबाटै वर्सा लिन्छन्, त्यसैले याद उहाँलाई नै गर्नुपर्छ । यी त बीचमा दलाल हुन् । नारी र पुरुषको विवाह भएपछि याद त एक अर्काले गर्छन् नि । विवाह गराउने विचमा दलाल भयो । यिनीद्वारा बाबाले तिमी आत्माहरूलाई आफूसँग विवाह गराउनुहुन्छ । त्यसैले गायन गर्छन्- सतगुरु मिला दलाल के रूप में । सतगुरु कुनै दलाल हुनुहुन्न । सतगुरु त निराकार हुनुहुन्छ । हुन त गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु भन्दछन् तर ती कुनै गुरु होइनन् । सतगुरु एक बाबा मात्र हुनुहुन्छ जसले सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । बाबाले तिमीलाई सिकाउनुभएको छ, तब तिमीले अरूलाई पनि मार्ग बताउँछौ र सबैलाई भन्दछौ- देखेर पनि नदेखौ । बुद्धि शिवबाबा तिरै लागि रहोस् । यी आँखाबाट जे जति देख्छौ सबै विनाश (कब्रदाखिल) हुनेछ । याद एक बाबालाई नै गर्नु छ, न कि यिनलाई । बुद्धिले भन्दछ- यिनीबाट कहाँ वर्सा मिल्छ र । वर्सा त बाबाद्वारा प्राप्त हुन्छ । जानु पनि बाबाकै साथमा छ । विद्यार्थीले विद्यार्थीलाई कहाँ याद गर्छन् र ! विद्यार्थीले त शिक्षकलाई याद गर्दछन् नि । विद्यालयमा जुन तीक्ष्ण विद्यार्थी हुन्छन् उनीहरूले फेरि अरूको पनि उन्नति गराउने कोसिस गर्छन् । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- एकले अर्कालाई माथि उठाउने कोसिस गर तर तक्दीरमा छैन भने पुरुषार्थ पनि गर्दैनन् । थोरैमा नै राजी हुन्छन् । प्रदर्शनीमा धेरै आउँछन् तिनीहरूलाई बुझाउनु पर्छ । धेरै जनालाई बुझाइयो भने धेरै उन्नति हुन्छ । निमन्त्रण दिएर बोलाउँछन् । अनि ठूला-ठूला समझदार व्यक्तिहरू आउँछन् । निमन्त्रणा नगरी बोलाउँदा त अनेक प्रकारका मानिसहरू आउँछन् । के-के उल्टो-सुल्टो बोलिरहन्छन् । सभ्य (रोयल) मानिसको चालचलन पनि सभ्य हुन्छ । सभ्य मानिस सभ्यतापूर्वक भित्र प्रवेश गर्छन् । चालचलन पनि धेरै फरक हुन्छ । अरूको हिंडाइ, बोलाइमा कुनै सभ्यता हुँदैन । मेलामा त सबै प्रकारका मानिसहरू आउँछन्, कसैलाई मनाही गरिदैन त्यसैले कहीं पनि निमन्त्रण पत्र पठाएर बोलाइयो भने सभ्य राम्रा-राम्रा मानिसहरू आउँछन् । फेरि उनीहरू गएर अरूलाई पनि सुनाउँछन् । कहिलेकाहीँ महिलाहरूको मात्र कार्यक्रम राख्यो भने केवल महिलाहरू मात्र आएर हेरून् किनकि कति ठाउँमा महिलाहरू धेरै पर्दामा रहेका हुन्छन् । त्यसैले केवल महिलाहरूको मात्र कार्यक्रम होस् । पुरुष कोही पनि नआओस् । बाबाले सम्झाउनु भएको छ- सबैभन्दा पहिला तिमीले यो बुझाउनु छ- शिवबाबा निराकार हुनुहुन्छ । शिवबाबा र प्रजापिता ब्रह्मा दुवै बाबा हुनुहुन्छ । दुवै समान त हुन सक्नुहुन्न, जसले गर्दा दुवै बाबाबाट वर्सा मिलेस् । वर्सा दादाको या बाबाको मिल्छ । दादाको सम्पत्तिमा हक लाग्छ । जस्तो सुकै कपूत बच्चा भए पनि दादाद्वारा वर्सा मिल्छ । यो यहाँको नियम हो । सम्भन्धन् पनि, यिनलाई पैसा मिल्यो भने एक वर्षभित्र उडाइदिन्छन् । तर सरकारको यस्तो नियम छ जुन दिनै पर्छ । सरकारले केही गर्न सक्दैन । बाबा त अनुभवी छन् । एक राजाको बच्चा थियो, एक करोड रूपयाँ १२ महिनामा खतम गरिदियो । यस्ता पनि हुन्छन् । शिवबाबाले त भन्नुहुन्छ- मैले देखेको छु । यी (दादा) ले भन्छन्- मैले यस्ता धेरै उदाहरण देखेको छु । यो दुनियाँ त धेरै फोहोरी छ । यो हो नै पुरानो दुनियाँ, पुरानो घर । पुरानो घरलाई सधैं भत्काउनुपर्ने हुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायणको राजाई, घर हेर कति फस्टक्लास छन् ।

अहिले तिमीले बाबाद्वारा ज्ञान लिइरहेका छौ तिमी पनि नरबाट नारायण बन्छौ । यो हो नै सत्य नारायणको कथा । यो पनि तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ । तिमीहरू मध्ये पनि सबै फूल अहिले बनेका छैनन्, यसमा धेरै राम्रो सभ्यता (रोयल्टी) चाहिन्छ । तिमीले दिन-प्रतिदिन उन्नति गरिरहन्छौ । फूल बन्दै जान्छौ ।

तिमी बच्चाहरूले प्यारसँग भन्दछौ— “बापदादा” । यो पनि तिम्रो नयाँ भाषा हो, जुन मनुष्यको समझमा आउन सक्दैन । मानौं, बाबा जहाँ गए पनि बच्चाहरूले भन्दछन्— बापदादा नमस्ते । बाबाले अवश्य पनि जवाफ दिनुहुन्छ— जिस्मानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । यस्तो भन्नुपर्छ नि । कसैले सुने भने भन्दछन् यो त नयाँ कुरा हो, बापदादा सँगसँगै कसरी भन्नुहुन्छ । बाबा र दादा दुवै एक कहिल्यै हुन्छन् र ? नाम पनि दुवैका अलग्गै छन् । शिवबाबा, ब्रह्मा दादा । तिमीहरू यी दुवैका बच्चा हो । तिमीले जान्दछौ— यिनीभित्र शिवबाबा बस्नुभएको छ । हामी बापदादाका सन्तान हौं । यति पनि बुद्धिमा याद रह्यो भने खुशीको पारा चढिरहन्छ । त्यस्तै ड्रामामा पनि पक्का निश्चय हुनुपर्छ । मानौं, कसैले शरीर छोड्यो, गएर अर्को पार्ट खेल्नेछ । हरेक आत्मालाई अविनाशी पार्ट मिलेको छ, यसमा केही पनि ख्याल चल्नु आवश्यक छैन । उसले गएर अर्को पार्ट खेल्नुपर्छ । फर्काएर ल्याउन त सकिदैन । ड्रामा हो नि । यसमा रुने कुनै कुरा छैन । यस्ता अवस्थावाला नै गएर निर्मोही राजा बन्दछन् । सत्ययुगमा सबै निर्मोही हुन्छन् । यहाँ कोही मर्नो भने कति रुन्छन् । बाबालाई पाएपछि फेरि रुनुपर्ने आवश्यकता नै छैन । बाबाले कति राम्रो मार्ग बताउनुहुन्छ । कन्याहरूका लागि त धेरै राम्रो छ । बुवाले फाल्नु पैसा खर्च गरून् अनि तिमी गएर नर्कमा पर । यस भन्दा त भन मैले यो पैसाले रूहानी युनिभर्सिटी कम हस्पिटल खोल्छु । धेरैको कल्याण गर्नु भने तपाईंलाई पनि पुण्य मिल्छ, मलाई पनि पुण्य मिल्छ । बच्चाहरू स्वयम् पनि उत्साहमा रहने बनून्— मैले पनि विश्वलाई स्वर्ग बनाउनका लागि तन-मन-धन सबै खर्च गरूँ । यति नशा हुनुपर्छ । दिने भए देऊ, नदिने भए नदेऊ । तिमीले आफ्नो र अरू धेरैको कल्याण गर्न चाहँदैनौ ? यति मस्ती हुनुपर्छ । खास कुमारीहरू त धेरै तत्पर हुनुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो चालचलन धेरै सभ्य राख्नुपर्छ । धेरै शिष्टतासँग कुराकानी गर्नुपर्छ । नम्रताको गुण धारण गर्नुपर्छ ।
- २) यी आँखाबाट जे जति देखिन्छ— त्यो सबै विनाश हुनेछ । त्यसैले यसलाई देखेर पनि देख्नु छैन । एक शिवबाबाको नै याद गर्नुपर्छ । कुनै देहधारीलाई होइन ।

वरदान:- संगमयुगको महत्त्वलाई जानेर एकको बदलामा अनगिन्ति गुना फल (रिटर्न) प्राप्त गर्ने सर्व प्राप्ति सम्पन्न भव

संगमयुगमा बापदादाको प्रतिज्ञा छ— एक देऊ लाख लेऊ । जसरी सर्व श्रेष्ठ समय, सर्व श्रेष्ठ जन्म, सर्व श्रेष्ठ स्वमान यस समयको हो । त्यसै गरी सर्व प्राप्तिको अनुभव पनि अहिले नै हुन्छ । अहिले एकको केवल लाख गुणा मिल्दैन तर जब चाह्यो जसरी चाह्यो, जे चाह्यो बाबा सेवाधारीका रूपमा बाँधिनु भएको छ । एकको अनगिन्ती गुणा फल (रिटर्न) मिल्दछ किनकि वर्तमान समय वरदाता नै तिमीहरूको हुनुहुन्छ । जब बीज तिम्रो हातमा छ भने बीजद्वारा जे चाह्यो त्यो सेकेण्डमा लिएर सर्व प्राप्तिहरूबाट सम्पन्न बन्न सक्दछौ ।

स्लोगन:- जस्तोसुकै परिस्थिति होस्, परिस्थिति जाओस् तर खुशी नजाओस् ।